

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z wniosku I. M. i P. [...] Sp. j. w Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o wysokość podstawy wymiaru składek,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z
dnia 6 października 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 października 2015 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] – w prawie z wniosku I. M. i P. [...] Sp. j. w Ł. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S. – zmienił zaskarżony apelacją organu rentowego wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt VII U [...], i oddalił odwołania I. M. i P. [...] Sp. j. w Ł. od decyzji organu rentowego z dnia 18 października 2013 r., nr [...], utrzymującej w mocy decyzję o uznaniu za nieważne postanowień umowy o pracę zawartej z I. M., dotyczących wysokości jej wynagrodzenia, przyjmując zamiast wynagrodzenia ustalonego w umowie, tj. 5.000 zł kwotę 2.700 zł.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego I. M. oraz płatnik P. [...] Sp. j. w Ł. zaskarżyli skargami kasacyjnymi – w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skarg do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wskazano, że Sąd drugiej instancji w sposób oczywisty naruszył art. 378 § 1 k.p.c. oraz art. 382 k.p.c. W ocenie autora skargi Sąd drugiej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie odniósł się do argumentacji skarżących przedstawionej w odpowiedzi na apelację, ale także w pismach skarżących przedłożonych przed Sądem pierwszej instancji. Sąd Apelacyjny nie ustosunkował się w żaden sposób do treści odpowiedzi na apelację i zawartych w niej twierdzeń i wywodów, a także nie wziął pod uwagę stanowiska procesowego skarżących. Pomiął także przy ustalaniu nowego stanu faktycznego takie środki dowodowe jak zeznania Ł. M. oraz I. M., a także dokumentację medyczną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skargi kasacyjne wnioskodawców (zawarte w jednym piśmie) nie kwalifikują się do przyjęcia ich do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Rozpatrywane skargi zawierają wniosek o przyjęcie ich do rozpoznania z uwagi na oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazali istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia

2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274, z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616, z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364, z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743, z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Zasadnicze twierdzenie uzasadnienia wniosku jest oparte na założeniu, że Sąd drugiej instancji nie uwzględnił w uzasadnieniu swojego wyroku argumentacji

skarżących przedstawionej w odpowiedzi na apelację, w pismach skarżących przedłożonych przed Sądem pierwszej instancji, nie uwzględnił zeznań Ł. M. oraz I. M. oraz „dokumentacji medycznej”. Twierdzenie to dotyczące sugerowanej wadliwości uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie zostało jednak powiązane – w uzasadnieniu wniosku – z regulacją określającą niezbędne elementy uzasadnienia wyroku, tj. art. 328 § 2 k.p.c. Nie zawiera ono odpowiedniego wywodu wykazującego naruszenie wskazanego przepisu mające wpływ na wynik sprawy w płaszczyźnie definicyjnej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Nie wykazano także „oczywistego” naruszenia przedstawionych we wniosku przepisów art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. Autor skargi ograniczył się do zacytowania obszernych fragmentów uzasadnienia uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999 nr 7-8, poz. 124 – wywodów tych jednak nie zestawiał z rzeczową argumentacją wykazującą sprzeczność zaskarżonego wyroku ze stanowiskiem cytowanej uchwały.

Niezależnie od tego trzeba stwierdzić, że zaskarżony wyrok nie jest sprzeczny ze stanowiskiem powołanej w uzasadnieniu wniosku uchwały. Sąd drugiej instancji – rozpoznając apelację organu rentowego od wyroku Sądu pierwszej instancji – prowadził postępowanie apelacyjne zgodnie z regułami określonymi w art. 382 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. W swojej ocenie materiału sprawy zgromadzonego przed Sądem pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym Sąd drugiej instancji uwzględnił także stanowisko strony odwołującej się, a także pozostałe dowody przedstawione w uzasadnieniu wniosku. Inną rzeczą – co pomija autor skargi – jest ocena tych okoliczności przez pryzmat całości materiału dowodowego sprawy w kontekście zasadności stanowiska odwołujących się prezentowanego w trakcie postępowania, między innymi w odpowiedzi na apelację organu rentowego.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

